

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, zastoupený Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Paprskova 10/1340, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. MSP-388/2015-OT-OSV/2, v řízení o návrhu žalobce na přikázání věci jinému krajskému soudu,

t a k t o :

Návrh na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 A 212/2015 jinému soudu **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou podanou u Městského soudu se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného. Žalobce u žalovaného požadoval informace týkající se JUDr. Silvie Slepíckové. Žaloba je u městského soudu vedena pod sp. zn. 9 A 212/2015.

[2] Městský soud předložil Nejvyššímu správnímu soudu žalobcův návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu. Žalobce návrh odůvodňuje tím, že soudkyně JUDr. Silvie Slepícková je v současné době předsedkyní senátu Městského soudu v Praze. Je tak dle žalobce vhodné, aby o žalobě nerozhodoval městský soud. Zároveň žalobce poukázal na obdobnou situaci, která nastala při projednávání věci sp. zn. 5 A 191/2015, ve které se požadované informace týkaly soudce a místopředsedy Městského soudu. Tato věc byla také předložena Nejvyššímu správnímu soudu s návrhem na přikázání jinému soudu. Soud tomuto návrhu vyhověl. Žalobce ve vyjádření rovněž sdělil, že podjatost žádného z rozhodujících soudců městského soudu nenamítá.

[3] K návrhu žalobce se žalovaný nevyjádřil.

[4] Návrh na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu není důvodný.

[5] Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. platí, že Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.

[6] Nejvyšší správní soud ve své dosavadní judikatuře dovodil, že místní příslušnost soudu je základní zásadou soudního řízení spojenou se zásadou právní jistoty. Změna místní příslušnosti

soudu představuje průlom do zásady zakotvené v článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a sice, že nikdo nemůže být odňat svému zákonnému soudci a příslušnost soudu i soudce je dána zákonem (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000 nebo nálezy ze dne 7. 10. 1996, sp. zn. IV. ÚS 222/96). Procesní předpisy připouští delegaci příslušnosti jinému soudu pouze jako výjimku ze zásady obecné místní příslušnosti soudu, kterou je třeba vykládat restriktivně. Tuto výjimku je navíc třeba vždy posuzovat podle konkrétních okolností daného případu.

[7] V nyní posuzované věci je tedy na Nejvyšším správním soudu zvážit, zda nastalou situaci (požadovaná informace se týká soudkyně místně příslušného soudu) lze považovat za „jiný důležitý důvod“, pro nějž by bylo vhodné přikázat věc jinému soudu. Ke slovnímu spojení „jiný důležitý důvod“ ve smyslu § 9 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 3. 2010, č. j. Nad 9/2010 - 111, uvedl, že se jedná o neurčitý právní pojem, „*který umožňuje reflektovat specifika konkrétní věci. Důvody, pro které lze rozhodnout o přikázání věci jinému, než místně příslušnému soudu, musí být objektivní (nesmí být založeny na subjektivním přesvědčení účastníků řízení) a závažné, přičemž musí být v návrhu nejenom tvrzeny, ale rovněž i přesvědčivě doloženy. Nejvyšší správní soud pak při posuzování vhodnosti delegace hodnotí všechna hlediska případu ve vzájemných souvislostech.*“

[8] Nejvyšší správní soud má předně za to, že v nyní posuzovaném případě není naplněn požadavek tvrzení a jejich přesvědčivého doložení. Skutečnost, že je osoba, která může být řízením dotčena na právech, soudkyní místně příslušného soudu, sama o sobě ani nemůže představovat onen „jiný důležitý důvod“, pro nějž je třeba přikázat věc jinému věcně příslušnému soudu. Žalobce pak další skutečnosti odůvodňující vhodnost delegace ve svém návrhu neuvedl. Naopak v návrhu výslovně uvedl, že podjatost žádného ze soudců nenamítá.

[9] Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že Městský soud v Praze patří k největším soudům v České republice; čítá téměř 250 soudců. Soudkyně, které se mají požadované informace týkat, působí jako soudkyně na trestním úseku soudnictví, zatímco projednání žaloby žalobce spadá do úseku soudnictví správního. Oba tyto úseky se navíc nachází v odlišných budovách.

[10] Pokud by zařazení JUDr. Silvie Slepíkové jako potenciální osoby zúčastněné na řízení jako soudkyně do senátu projednávajícího žalobu vedlo k pochybnostem o nepodjatosti rozhodujících soudců, stanoví procesní právní předpis jasná pravidla pro následný postup (srov. již citované usnesení č. j. Nad 9/2010 - 111). Stávající situace však postup podle § 9 odst. 2 s. ř. s. neodůvodňuje.

[11] Na okraj je třeba poznamenat, že v nyní posuzované věci je situace odlišná od situace ve věci vedené u Městského soudu pod sp. zn. 5 A 191/2015, na kterou žalobce upozorňoval, a kterou Nejvyšší správní soud posuzoval v rozhodnutí ze dne 3. 12. 2015, č. j. Nad 313/2015 - 15. V citované věci Nejvyšší správní soud k delegaci přistoupil, neboť Městský soud v Praze měl posuzovat nečinnost ve věci poskytnutí informací ohledně svého místopředsedy. Nejvyšší správní soud zde dospěl k závěru, že „*skutečnost, že by soudci městského soudu měli posuzovat důvodnost nečinnostní žaloby ve věci jmenovaného funkcionáře soudu, tj. osoby, která může v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly státní správy, je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednání a rozhodnutí věci*“. Nyní je však postavení soudkyně JUDr. Silvie Slepíkové, jakožto subjektu dotčeného řízením o poskytnutí informací, a její vztah vůči ostatním soudcům městského soudu (zvláště pak soudcům správního úseku) zcela odlišné povahy. JUDr. Silvie Slepíková nedisponuje žádnými oprávněními, kterými by nad nimi mohla potencionálně vykonávat svůj vliv a narušovat jejich nezávislost a nestrannost.

[12] Naopak přílehangé na projednávanou situaci je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. Nad 30/2011 - 54, ve kterém byla soudkyně jiného úseku městského soudu v řízení před správním soudem v postavení žalobkyně. Ani v takovém případě však Nejvyšší správní soud pouze na základě této skutečnosti nevyhověl návrhu na přikázání věci jinému soudu. Argumentoval přitom právě neexistencí žádných pravomocí mezi žalobkyní a soudci rozhodujícími v soudním řízení správním, velikostí městského soudu a odděleností jeho jednotlivých úseků.

[13] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud návrhu na delegaci nevyhověl a věc jinému soudu nepřikázal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2016

JUDr. Marie Žiřková
předsedkyně senátu